

เทวดา

บทที่ 21

“ท่านดูแปลกจัง มีนาซีพวกนั้นถึงไม่ยอมให้ท่านเข้ามา”

“ร่างนี้ถึงจะไม่หล่อเท่าท่าน แต่ก็เหมาะสมที่สุดแล้ว เห็นไหม ว่าปรกติสมบุรณ์ไม่มีบาดแผลที่ไหนเลยแล้วยังไม่มีญาติแตกตื่นวิ่งตามมาสักคน”

“ความทรงจำของเขาสวยงามไหม” เสียงถามอยากรู้

“โอ มันน่าเกลียดมาก ผมไม่อยากจะถึงมันเลย”

ชายหนุ่มพยักหน้าอย่างเห็นใจ “เอาเถอะ ถ้าท่านไม่ยุ่งกับมัน มันก็เป็นเหมือนตุ๊กตาสีหรือคอมพิวเตอร์เครื่องหนึ่งเท่านั้น”

“แต่ถ้าผมมีความทรงจำที่สวยงามเหมือนท่าน ผมคงจะเฉยเมย ไม่ยุ่งกับมันไม่ได้ ใช่ไหม” คนเหมือนโจรหลิวตาหยอกเย้า

เสกสิทธิ์ยิ้มอายๆ “ท่านแอบดูผมใช่ไหม”

“ก็ต้องมีบ้างสิ ผมอิจฉาท่านจริงๆ ที่ได้ใช้ชีวิตอย่างมนุษย์”

เขาจับแขนคนร่างสูง ถามด้วยสีหน้ากระตือรือร้น “บอกผมซิว่ามันสนุกไหม”

“สนุกมาก แต่ถ้าผลออกมาอาจหลงทางไม่ได้กลับไปทีเดิมของผมก็ได้”

“แหม ผมอยากลองบ้างจังเลย”

“อย่าดีกว่า ท่านมีหน้าที่รับมอบหมายมา วิถีทางของท่านเป็นคนละแบบกับผม อย่าสร้างเรื่องที่จะทำให้มีวิหฆมงไขว้เขวดีกว่า”

“ผมถึงบอกว่าอิจฉาท่านยังไงล่ะครับ” นายโจรว่า

เพราะเสกสิทธิ์เป็นใหญ่ในบ้านมาแต่ไหนแต่ไร จึงไม่มีใครกล้าสอดแทรกยุ่งเกี่ยวเมื่อเขาพาเพื่อนใหม่เข้ามาในบ้าน นายคนอัปลักษณ์ที่สวมเสื้อสีกปรก มีรอยฉีกขาด ถูกจ้องมองตาไม่กระพริบไม่ว่าเขาจะถูกพาเดินไปทางไหน

“อะไรกัน นี่ใครกัน” คุณสุขสันต์จับแขนสองสาวแน่น กระซิบถามอย่างร้อนรน มองตามร่างหนึ่งสวยสง่าภูมิฐาน หนึ่งซอมซอรูปร่างเดินผ่านตามกันขึ้นบันไดไปห้องของชายหนุ่ม

แม่สาวรับใช้ถอยกันเกรียว

น้ำเสียงพรรณศจี ที่กระซิบกระซาบกับพิมพ์สมร บอกความวิตกกังวลเป็นที่สุด “คุณเสกไปรู้จักมักคุ้นคนๆ นี้ตั้งแต่เมื่อไร รูปร่างหน้าตา ดูไม่ได้เลย... แล้วพาขึ้นห้องเสียด้วย ตายแล้ว... นี่ฉันอยู่ในอันตรายมาตลอดเลยหรือ แล้วฉันมีชีวิตรอดมาได้ยังไงไม่ถูกเขาพาใครมาเชือดคอเสียก่อน”

พิมพ์สมรขมวดคิ้วนี้หน้ามองตาม กังขายิ่งกว่ากังขา

แล้วเสกสิทธิ์ก็ปิดประตูห้อง เพื่อให้พ้นจากสายตาของสมาชิกในบ้านที่หันไปพูดพึมพำกวีวิจารณ์ต่างๆ นานา คนทั้งสองหายเงียบอยู่ในห้อง คนที่รออยู่กระวนกระวาย พิมพ์สมรล้มเลิกความตั้งใจที่จะไปทำงาน ขึ้นไปเคาะประตูเรียก

“คุณเสกคะ คุณเสก”

ครั้นเขายังเงียบเธอก็แกล้งตะโกนดังๆ

“คุณเสกยังสบายดีไหม ตายไปแล้วหรือยัง”

ประตูห้องเปิดออก แล้วชายหนุ่มร่างสูงใหญ่โบหน้าสะอ้านสำอองที่เปิดประตูออกมา ก็ตอบอย่างไม่ทุกขร้อว่า

“เสกตายนานแล้ว”

เธอขยับจะต่อว่า แต่แล้วร่างที่ขยับมายืนข้างหลังชายหนุ่ม กลับทำให้เธอแปลกใจ

นายคนรูปร่างซอมซอในบัดนี้ดูดีเป็นคนละคน ผมยาวยังเปียก ถูกหวีเรียบ หนวดเครารกครึ้มเมื่อครู่ก่อนถูกโกนเกลี้ยงเห็นเพียงรอยเขียวจางๆ แม้มีรอยแผลเป็นบุประบนใบหน้าแต่ก็ไม่น่าขิงขัง เขาแต่งกายด้วยเสื้อผ้าของชายหนุ่มเจ้าของห้องซึ่งแม้จะผิดขนาดไปบ้างแต่ก็เป็นที

ยอมรับได้ ทำทางเขาดูสภาพเรียบร้อย หลังไหลตั้งตรงและสีหน้า
เจียมมือ ๆ ดูใจดี

เธอมองจนลืมเรื่องที่เป็นกังวลไปสนิท

“มีอะไรหรือพริ้ม” เสียงถามเตือนให้เธอรู้ตัว

“เอ่อ... คือว่าพริ้มเห็นหายไปนานก็เลย....”

“กลัวว่าเสกจะตายอีกทีหรือใจ”

“ไม่เอาละ ไม่พูดคำว่าตายแล้วนะ ว่าแต่... เอ่อ” เธอมอง
ชายแปลกหน้าพลางนึกหาเรื่องพูด “เอ่อ... คือเพื่อนคุณเสกจะทาน
ข้าวเข้าด้วยหรือเปล่าจะได้จัดให้”

เขาหันไปมอง “เพื่อน”

“ทานซี เป็นคนปรกติก็ต้องทานอาหารไม่ใช่หรือ ไม่อย่างนั้น
ร่างกายจะอยู่ได้ยังไง”

“ครับ ทานก็ได้” อีกฝ่ายว่าง่าย

“แล้วจะไม่แนะนำให้พริ้มรู้จักเพื่อนคุณเสกหรือ”

“นี่คือเทพ....” เขานึกได้ ชะงักหันมองหน้ากัน

“ผมชื่อธาดา” อีกฝ่ายรีบพูด

ทุกคนมองตาไม่กระพริบเมื่อชายหนุ่มพาผู้มาใหม่ให้มาทำความ
รู้จัก

“แม่ครับ นี่คือบอดีการ์ดคนใหม่ของผม”

คุณสุขสันต์ได้แต่อ้าปากค้างไม่กล้าพูดอะไรมากไปกว่า... “เขามา
จากที่ไหน เสกรู้จักกันได้อย่างไร”

“รู้จักกันนานแล้วครับ”

“แล้วเขาจะทำงานได้หรือ”

“ทำได้ซีครับแม่”

ท่าที่เชื่อมั่นของชายหนุ่มผู้เป็นใหญ่ในบ้านทำให้ไม่มีใครกล้าออก
ความเห็นอื่นนอกจากยินยอม.....

ชายที่นั่งตัวตรงอยู่ข้างๆ เสกสิทธิโน้ตอาหาร อยู่ในสายตากังขา
ระแวงแคลงใจของทุกคน เขาทำอาการเดียวกับที่ชายหนุ่มเคยทำมา
ก่อนแล้ว เขายิ้มเก้อๆ มองดูมือตัวเองที่จับช้อนส้อมด้วยท่าที่เหมือน
เพิ่งเคยทำเป็นครั้งแรก และยังทำท่าครุ่นคิดกับอาหารคำแรกๆ ที่ถูก
ส่งเข้าปากเหมือนรสชาติที่ได้รับเป็นสิ่งแปลกใหม่

“เป็นยังไง” เสกสิทธิหันมาถาม

“แปลกดีครับ”

“จิวทำอาหารไม่อร่อยหรือคะถึงได้บอกว่าแปลก” แม่จิวที่
เมียงมองคอยให้บริการอุทธรณ์ทันทีเพราะเงี่ยหูฟังอย่างสนใจอยู่
ก่อนแล้ว

นายสมหันไปมองอย่างแปลกใจ

“ร้อนตัวจริงนะ ถ้าไม่ถามก็อย่าพูดได้ใหม่” คุณสุขสันต์
เสียงเข้มทำให้เจ้าหล่อนหน้าเจื่อน

“อร่อยดีครับ” เสียงอ่อนพูดอย่างปลอมทำให้สีหน้าแม่สาวใช้ดีขึ้น
ทันที

เจ้าหล่อนเริ่มมีท่าทีหูตาแพรวพรายให้เขานับแต่บัดนั้น

คุณสุขสันต์ออกจะเกรงใจลูกชายแต่ก็อดซักถามผู้มาใหม่ไม่ได้

“ว่าแต่คุณมาจากไหน ทำไมเมื่อเข้าถึงแต่งตัวแบบนี้ บอก
ตรงๆ นะว่าถ้าเสกไม่อยู่นั่นคงเรียกตำรวจแล้ว”

ชายหนุ่มทั้งสองมองหน้ากัน แล้วผู้มาใหม่ก็พยายามที่จะอธิบาย
“คือว่าเกิดปัญหาหนีหนอยครับ มันเป็นเรื่องของความผิดพลาด
ทางเทคนิค ทำให้ผมต้องมาที่นี่ในสภาพแบบนี้”

คนฟังยังไม่ได้รับคำตอบที่ต้องการ

“ความผิดพลาดทางเทคนิคหรือ..? ยังไงกัน”

“คือสภาพที่เปลี่ยนแปลงของคนหนึ่งทำให้เราติดต่อกันไม่ได้ จึง
ต้องหาตัวกลางที่จะทำให้เราอยู่ในสถานภาพเดียวกันครับ”

คนฟังทำตาปริบๆ เพราะพยายามทำความเข้าใจยังไม่เป็นผล

เสกสิทธิ์กระแอมกระไอ อีกฝ่ายจึงหยุดคำพูดไว้เฉยๆ

“แล้วคุณมาจากไหน” คุณสุขสันต์ซักต่อ

“ผมมาจากที่ไกล เออ ความจริงก็ไม่ไกลเท่าไรหรอก แต่จะว่าไกลก็ได้เพราะอันที่จริงก็ไม่ง่ายที่จะไปให้ถึง... เออ... แต่จริงๆ แล้วก็... ไม่ยากเท่าไร.....”

เสกสิทธิ์กระแอมอีก เพราะยี่งน้ำเสียงซื่อๆ พยายามอธิบาย คนฟังก็ยังไม่รู้เรื่อง

“พรีมนึกออกแล้ว คุณเสกเคยเข้าโรงพยาบาลบ่อยๆ คงพบกับคุณธาดาที่นั่นแน่ๆ เลย” พิมพ์สมรร้องออกมา

คนอื่น ๆ เห็นด้วย.....

ชายหนุ่มทั้งสองชวนกันเข้าห้องทำงาน พอเดินผ่าน พวกบอดีการ์ดที่ถูกจ้างมาก่อนหน้านี้ก็หลบตาบวม ทั้งๆ ที่ผู้มาใหม่ยิ้มให้อย่างไม่ถือสาเรื่องที่เพิ่งผ่านไป พรรณศจีสีหน้าทุกข์ร้อนลากน้องสาวเข้าห้อง

“พ็อยุ่ที่นี่ไม่ได้แล้ว คุณเสกคงโกรธพี่เจียบๆ พาคนมาจัดการกับพี่แน่ๆ เลย”

“โอ้ พี่พรรณคิดมากไปได้ คุณเสกไม่ทำอย่างนั้นหรอก”

“คุณเสกคิดอะไรพรีมเตาได้หรือ ตอนนี้เขาแปลกขึ้นทุกวัน ไม่รู้ว่าต่อไปจะเป็นยังไงอีก พี่จะไปจากที่นี่ละ”

“แล้วพี่พรรณไม่เป็นห่วงคุณป้าหรือ คุณเสกพาใครก็ไม่รู้หน้าตาทำทางเหมือนโจรเข้ามาอยู่ในบ้านแบบนี้แล้วเราจะทิ้งคุณป้าไปได้ยังไง”

“งั้นพรีมก็อยู่สิ พี่ไม่ได้ขอให้พรีมไปด้วยสักหน่อย”

“พี่พรรณไม่อยู่แล้วพรีมจะอยู่ได้ยังไง”

“อยู่ได้สิ เอาอย่างนี้ พี่จะบอกคุณป้าว่าแม่ไม่สบายพี่เลยต้องกลับไปดูแลแม่”

“เฮ้อ... จู่ๆ ก็จะทำให้แม่ไม่สบาย...”

“เหอะน่า พรีมคอยดูคุณเสกไว้ให้ดีๆ ก็แล้วกันนะ อย่าให้เขายุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงคนไหนเป็นอันขาดเชียว”

“พรีมจะไปห้ามได้ยังไง”

“พยายามสิ” อีกฝ่ายส่งง่าย ๆ

เธอจึงต้องวิ่งตามเมื่อเขาทั้งสองตามกันไปขึ้นรถ

“คุณเสกจะไปไหน”

“ผมจะไปธุระ”

“ไม่เอาบอดีการ์ดไปด้วยหรือ”

“นี่ไงบอดีการ์ด” เขาพยักหน้าไปที่คนข้างๆ

“งั้นพรีมจะไปด้วย”

สีหน้าเขาอ่อนใจ นาย “บอดีการ์ด” คนใหม่ ทำสีหน้ายิ้มๆ

เหมือนล่วงรู้พฤติกรรมของเธอมาก่อน

“ผมมีเพื่อนแล้วพรีมอย่าไปเลย เรามีงานต้องทำไม่ได้ไปเที่ยว”

“แต่พรีมเป็นห่วงคุณเสกนะ” คำพูดซื่อๆ จากใจจริงทำให้เขาใจอ่อน

เขาเดินไปยังที่นั่งคนขับ หากแล้วสายตาของคนในบ้านซึ่งมีแม่เขารวมอยู่ด้วยที่ออกมาเฝ้ามองอย่างสงสัยเป็นกังวลทำให้เขาต้องพยักหน้าบ๊ายบายให้ชายร่างสันทัดเข้ามาทำหน้าที่แทน ตัวเขาเองอ้อมกลับไปเปิดประตูรถอีกด้าน ขณะที่พิมพ์สมรก้าวขึ้นนั่งข้างหลังด้วยท่าที่ไม่แน่ใจ

นายคนใหม่มองอุปกรณ์กลไกตรงหน้า เหมือนไม่รู้จะทำยังไงต่อ

“ขับได้ไหม” เสกสิทธิ์ถามยิ้มๆ

“ต้องได้สิ”

“อะไร นี่คุณธาดาขับรถไม่เป็นหรือ...!”

“ไม่เคยขับ... เอ่อ ไม่เคยขับรถคันนี้มาก่อน”

เสกสิทธิ์ชี้มือหน้า อีกฝ่ายจึงบิดกุญแจติดเครื่องยนต์ มองตามนิ้วมือชายหนุ่มผู้เป็นเจ้าของรถอย่างตั้งอกตั้งใจ แล้วรถก็กระซากพุ่งพรวดจนพิมพ์สมรหัวคะมำร้องลั่น.....